

עפ"ג 10262/09/21 - מדינת ישראל נגד פלוני, מטעם הסניגוריה הציבורית

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 10262-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני (אסיר) 05 אוקטובר 2021

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
א. בולוס, שופט
מ. דאוד, שופט
המערערת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
ע"י ב"כ עוה"ד שלי זאבי

נגד
המשיב:

פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד פארס בריק
מטעם הסניגוריה הציבורית

הודעת ערעור מיום 9.9.2021 על גזר-דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב) מיום
15.7.21 ב-ת"פ 32136-01-21.

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג-קימלוב) מיום
15.7.21, ב-ת"פ 32136-01-21, לפיו נדון המשיב, יליד 1981, ל-12 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו
(7.1.21), וכן לשישה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת אלימות, ולרבות
עבירת איומים כלפי בת זוגו, שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת
התפרצות למגורים, ובנוסף חויב בתשלום פיצוי כספי למתלוננת בסכום של 3,000 ₪.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב-האישום המתוקן שנית שהגישה המדינה כנגד המשיב נטען, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו המשיב
והמתלוננת פרודים ולהם שלושה ילדים בני 3 שנים, שנתיים ו-10 חודשים (להלן: "הקטינים").

במועד הרלוונטי לכתב האישום הייתה המתלוננת בקשר זוגי עם אחר ובשבוע ה-15 להריונה מן האחר. בתאריך
6.1.21 בשעה מדויקת שאינה ידועה למדינה, התפרץ המשיב לדירה בה התגוררה המתלוננת עם הקטינים
עמוד 1

באופן שפתח את דלת הדירה באמצעות מפתח אותו שכפל ללא הסכמת המתלוננת ונכנס לדירה.

באותו תאריך בשעה 20:30, חזרה המתלוננת לדירה ביחד עם הקטינים, נעלה אחריה את דלת הדירה, קילחה והרדימה את הקטינים. בהמשך לכך, ובשעה 22:00 או בסמוך לכך, ולאחר שהתחבא מתחת למיטתה של המתלוננת מעל לשמיכה, בזמן שהמתלוננת בדירה, הופיע לפתע המשיב מול המתלוננת בתוך הדירה. המתלוננת שנבהלה מהופעת המשיב מולה החלה לבכות כאשר בו בזמן, ועל רקע הריונה של המתלוננת מבן זוגה הנוכחי, תקף המשיב את המתלוננת באופן שמשך בשיערה והושיב אותה על הספה בדירה, שאל אותה מדוע הרתה מאדם אחר, בעודו צועק עליה ומכה אותה בסטירה לפניה ואגרוף לאפה וכתוצאה מכך דיממה המתלוננת מאפה על בגדיה.

בעוד המתלוננת זועקת איים עליה המשיב בפגיעה בגופה ובחייה באופן שאמר לה שאם תמשיך לצעוק ואם תזמין משטרה הוא יהרוג אותה ויתאבד. המשיב ניגש למטבח הדירה, הוציא סכין ממגירה, ניגש למתלוננת ואיים עליה שוב שיהרוג אותה ואף אמר לה שכאשר הוא הגיע לדירה הוא חשב להרוג אותה. לאחר תחנוניה של המתלוננת למשיב שיחדל ממעשיו ויחשוב על הקטינים, החזיר המשיב את הסכין למטבח, וגולל בפני המתלוננת כיצד התחבא מתחת למיטתה.

לאור בקשתו של המשיב מן המתלוננת שהיא תפיל את עובריה, וכדי לרצות אותו בדרישתו, אמרה המתלוננת למשיב שהיא תפיל את ההיריון מבן זוגה הנוכחי ואזי עזב המשיב את הדירה והמתלוננת התקשרה למשטרה.

למחרת, 7.1.21 בשעה 11:37, הוציאה המתלוננת מתחת למיטה, במקום בו אמר לה המשיב שהוא התחבא, את השמיכה שעליה שכב, וגילתה בתוך השמיכה גרזן בצבע שחור ואדום. המתלוננת התקשרה למשטרה ודיווחה על-כך.

ג. נטען בכתב-האישום (המתוקן שנית) שהמשיב התפרץ למקום המשמש מגורי אדם בכוונה לבצע פשע, תקף את המתלוננת, וגרם לה לדימום מאפה, משמע, חבלה של ממש, ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה בכוונה להפחידה או להקניטה.

המדינה ייחסה למשיב בכתב-האישום עבירות של התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין, התשל"ז-1977, תקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג, לפי סעיף 382(ג) של חוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 162 של חוק העונשין.

ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 7.2.21 הודיע הסנגור, שהמשיב כופר במיוחס לו בכתב-האישום וטוען, שכתב האישום מבוסס על גרסה שקרית של המתלוננת, בת זוגו לשעבר. המשיב אישר כי נכנס לדירה באמצעות מפתחות שהיו ברשותו מבעוד מועד ולטענתו נמסרו לו בעבר על ידי המתלוננת, והוא נהג להגיע לדירה הואיל ויש להם ילדים. לטענת המשיב, לא הייתה התפרצות ולא הייתה הסגת גבול. אמנם, במהלך שהותו בדירה היה ויכוח בינו לבין המתלוננת, אך המשיב מכחיש את האלימות הנטענת על ידי

המתלוננת פרט לכך שהוא מודה שנתן לה סטירה ואולם לא היה גרזן ולא סכין.

ה. מסכת הראיות נפרסה בשלמותה בפני בית משפט קמא. בהכרעת הדין המפורטת והמנומקת קבע בית משפט קמא, כי הוא נותן אמון בעדות המתלוננת ועדי התביעה, אך אינו נותן אמון בעדותו ובגרסתו של המשיב ומוצא אותה שקרית.

בית משפט קמא קבע כעובדה, שהמשיב נכנס לדירה באמצעות מפתח אותו שכפל בעורמה ללא הסכמתה וללא ידיעתה של המתלוננת. עוד קבע בית משפט קמא, כי המשיב התפרץ לדירת המתלוננת במטרה לבצע עבירה ולכן מתקיימים יסודות העבירה של התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין.

כמו-כן קבע בית משפט קמא, שגרסת המתלוננת אמינה על כל חלקיה וכי הוכחה מעל לכל ספק עבירת התקיפה. בנוסף, קבע בית משפט קמא, שהמשיב שהתחבא מתחת למיטה על שמיכה, הוא זה שהניח את הגרזן מתחת למיטה והסתיר את הגרזן עם השמיכה. את הגרסה שהעלה המשיב בפני בית משפט קמא לעניין הגרזן הגדיר בית משפט קמא כגרסה כבושה שאינה עולה בקנה אחד עם שאר הראיות שבתיק. בעוד שהמשיב הכחיש שעשה שימוש בסכין כאשר איים על המתלוננת קבע בית משפט קמא, כממצא עובדתי שהמשיב איים על המתלוננת באמצעות סכין שנטל מן המטבח.

בהמשך הדברים קבע בית משפט קמא, כי לא נותר בלבו כל ספק כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת המקבלת חיזוק מראיות נוספות ומעדותם של עדי התביעה והיא מהימנה מאוד בעדותה.

לעומת זאת קבע בית משפט קמא, שגרסת המשיב אינה עולה בקנה אחד עם התשתית הראייתית שבתיק ועם השכל הישר, ולמעט העובדה שהמשיב הודה כי סטר למתלוננת, קבע בית משפט קמא, שגרסתו שקרית על כל חלקיה ואינה אמינה.

נוכח האמור, קבע בית משפט קמא בהכרעת הדין, שהמדינה הוכיחה את אשמתו של המשיב מעבר לכל ספק סביר והוא הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב-האישום.

ו. במסגרת הטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא הוגשו טיעוניה של המדינה בכתב, לרבות פסיקה וכן נשמעו טיעוניהם בעל-פה של באי כוח שני הצדדים בישיבה מיום 7.7.21.

ב"כ המדינה עמד בפני בית משפט קמא על הנסיבות החמורות ביותר של נסיבות ביצוע העבירה וטען, כי מעשיו של המשיב חמורים ומעידים על מסוכנותו כלפי כל אדם, וכלפי המתלוננת במיוחד, וכן נטען, שמעשיו של המשיב מלמדים על ברוטליות וחוסר רחמים.

נטען, שמתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשי מאסר ועד 54 חודשי מאסר בפועל, לרבות ענישה נלווית

הכוללת מאסר על-תנאי, פיצוי וקנס.

אין מחלוקת על-כך שאין לחובת המשיב עבר פלילי.

עוד ציין ב"כ המדינה, שהמשיב בחר לנהל את המשפט, לא חסך מזמנו של בית-המשפט, וחקירת עדים, ובכלל זה עדותה של המתלוננת, ועתר שעונש המאסר בפועל שיוטל על המשיב לא יפחת מ-36 חודשי מאסר.

ז. הסניגור טען בפני בית משפט קמא, שהעמדה העונשית של המדינה איננה מבוססת על הנסיבות והעובדות שקבע בית משפט קמא בהכרעת הדין, וכי מטרת המדינה היא "לנפח" את חומרת האירוע, לחבר את העבירות, ליטול גזר דין מחמיר לגבי כל אחת מן העבירות, ולהציג אוסף של ענישה המבוסס על חומרת העבירות והעונש המקסימלי לצד כל עבירה, אך לא זו הדרך שבה על בית-המשפט להתוות את דרכו כעולה מתיקון 113 של חוק העונשין.

הסניגור הפנה בטיעונו לפסיקה וטען, כי בעבירה של תקיפה אחת, גם כאשר נעשה שימוש בסכין, נעים המתחמים בין מאסר קצר לבין מתחם עליון שאינו עולה על 12 חודשים במקרים חמורים, ומעל 18 חודשים במקרים חמורים במיוחד.

בענייננו, כך טען הסניגור, יש לשמור על מידתיות. לטענתו, המתלוננת לא נפגעה קשה מן האירוע, והמתחם הראוי אמור לנוע בין 6 חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר. הסניגור הוסיף, שיש לאזן נכונה בין חומרת המעשה לבין הטיעונים שיש בהם כדי להצדיק התחשבות במשיב, אשר שווה בארץ מזה 10 שנים, אין לחובתו הרשעות קודמות, והמתלוננת אף לא טענה שהיו בעבר אירועי אלימות בינה לבין המשיב.

כמו-כן ציין הסניגור, שיש להביא בחשבון כי על המשיב עברה תקופת מעצר קשה (מאז 7.1.21) והוא צפוי לכך שלאחר סיום ריצוי עונשו הוא יגורש לאריתריאה, שם נשקפת לחייו סכנה ממשית. הסניגור עתר, כי יוטל על המשיב עונש ברף התחתון של המתחם, דהיינו, 6 חודשי מאסר בפועל.

ח. בגזר הדין מיום 15.7.21 ציין בית משפט קמא, כי הוא שוקל לחומרה את טיבם של מעשי האיום באמצעות סכין, לרבות העובדה שהמשיב נכנס בעורמה לדירת המתלוננת, ותקף אותה על רקע כעסו שהמתלוננת הרתה מבן זוג אחר, וזאת לאחר שהמערער והמתלוננת נפרדו זה מכבר לפני האירועים מושא כתב-האישום.

עבירת ההתפרצות בה הורשע המשיב, כך קבע בית משפט קמא, איננה ברף התחתון בחומרתה, נוכח העובדה שמטרת ההתפרצות הייתה לבצע עבירת אלימות כלפי המתלוננת, ואין המדובר באירוע ספונטני, כי אם באירוע מתוכנן.

בית משפט קמא נתן דעתו לפסיקה הרלוונטית, והתייחס, בין היתר, גם לכך שהאיומים שהשמיע המשיב כלפי המתלוננת היו קונקרטיים לפגוע בגופה, כשהמשיב הצטייד בסכין שלקח מן המטבח במטרה לאיים עליה, תקף אותה, וכן הסתיר גרזן מתחת למיטה עובר לביצוע העבירות.

לאחר סקירת הפסיקה הרלוונטית, ומדיניות הענישה במקרים דומים, קבע בית משפט קמא, שמתחם הענישה נע בין 10 חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, לצד ענישה נלווית.

באשר לעונשו של המשיב, הביא בית משפט קמא בחשבון, את העובדה שמדובר באדם ללא עבר פלילי הנמצא בארץ ללא תמיכה משפחתית, ועצור מזה תקופה לא קצרה מאחורי סורג ובריח.

לצד זאת ציין בית משפט קמא, שאין לקבוע את העונש בתחתית המתחם, וזאת נוכח היעדר אופק שיקומי, אופן התייחסותו של המשיב לעבירות, והצורך בהרתעה בעבירות מושא כתב-האישום.

כמו-כן עמד בית משפט קמא על-כך, שהמשיב אינו יכול ליהנות מן ההקלה המוענקת לנאשמים המודים בהזדמנות הראשונה ומביעים חרטה על מעשיהם וחוסכים את עדות המתלונן/המתלוננת. בענייננו, נאלצה המתלוננת לחוות מחדש את התחושות שליוו אותה בעת האירועים מושא כתב-האישום במסגרת עדותה בבית המשפט. כן ציין בית משפט קמא, כי דומה שנסיבות ביצוע העבירות, לפיהן הופתעה המתלוננת מהימצאות המשיב בביתה ללא רשות, וכן הגרזן שמצאה לאחר מן מתחת למיטתה, הגבירו עוד יותר את חששה מן המשיב.

על-יסוד כל המפורט לעיל הטיל בית משפט קמא על המשיב את העונשים שפירטנו בפתח דברינו.

ט. המדינה סבורה שבית משפט קמא הקל עם המשיב במידה המחייבת את התערבותו של בית משפט זה, וערעורה מונח בפנינו.

נטען בערעור, שמתחם הענישה שקבע בית משפט קמא (10-24 חודשים) מקל עד מאוד עם המשיב ומנוגד למדיניות הענישה הראויה נוכח העבירות בהן הורשע המערער ונסיבות ביצוען.

בית משפט קמא, כך נטען, מיקם את המשיב כמעט בתחתית המתחם למרות נסיבות שאין קשורות בעבירה המצדיקות לדעת המדינה את מיקומו של המשיב במרכז המתחם.

המדינה מדגישה, שבענייננו עסקין באליומות חמורה מצד המשיב כלפי בת זוגו הקודמת (כשלהם שלושה ילדים קטנים משותפים), על רקע קנאותו למתלוננת נוכח הריונה מבן זוגה הנוכחי, כשהיא בשבוע ה-15 להריונה.

המדינה מדגישה בטיעוניה, שהמשיב הורשע בהתפרצות לדירת מגורים כדי לעבור עבירה. משפרץ לדירת בת זוגו לשעבר (עם מפתח ששכפל ללא רשות) כדי לתקוף אותה. המשיב הפתיע את המתלוננת מאחור, תקף אותה באליומות מתפרצת שכללה משיכה בשיער ומתן אגרוף שגרם לדימום מן האף, וכן איים עליה שאם תמשיך לצעוק ואם תזמין משטרה הוא יהרוג אותה ויתאבד, ובהמשך הביא סכין מטבח ואיים שוב על המתלוננת שיהרוג אותה, ואף אמר לה שהתחבא מתחת למיטה והגיע לדירה כדי להרוג אותה ורק לאחר שהבטיחה לו שתבצע הפלה עזב את הדירה ואזי התקשרה המתלוננת למשטרה.

מאוחר יותר, מצאה המתלוננת מתחת למיטה גרזן באורך 30 ס"מ במקום שבו אמר המשיב כי ארב לה. המדינה הדגישה, שאירוע אליומות זה יכול היה להסתיים באסון שהרי המשיב נכנס לדירת המתלוננת כשהוא

כעוס ואובססיבי כלפיה ומצויד בגרזן ומטרתו לפגוע בה או לאיים עליה.

לטענת המדינה, מתחם הענישה (10-24 חודשים) שקבע בית משפט קמא מקל מאוד, חורג באופן קיצוני מן הפסיקה הנוהגת, ואינו מביא בחשבון כי מדובר בעבירות אלימות כלפי בת זוג תוך ביצוע התפרצות לדירתה כדי לעבור עבירה.

עוד הוסיפה המדינה, שאין הלימה בין הנסיבות החמורות שנקבעו בהכרעת הדין לבין מתחם הענישה הנמוך שנקבע, וכי בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לעובדה שהמשיב השתמש בסכין, ואיים על המתלוננת, וכמו כן החביא גרזן בדירה. שימוש בחפצים אלה מחייב מתחם ענישה גבוה יותר. מעשיו של המשיב, כך נטען, נועדו לגרום למתלוננת לרצות את המשיב בכך שהבטיחה שתפיל את התינוק שהיא הרה מאחר.

עוד נטען, שבית משפט קמא לא הביא בחשבון שלעבירות החמורות שביצע המשיב קדמו הכנה ותכנון מוקדם וכי המשיב פעל בערמה ופרץ לבית המתלוננת כדי לתקוף אותה תוך פגיעה קשה בפרטיותה. כמו-כן נטען, כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לפוטנציאל הנזק שהיה במקרה זה נוכח האיומים לרצוח באמצעות סכין, וכן הצטיידותו בגרזן בדירה, כשהאירוע יכול היה להסלים ולהחמיר עד כדי פגיעה בחיים.

לטעמה של המדינה, לא נתן בית משפט קמא משקל לנזק הפיזי שנגרם לגופה של המתלוננת, שהביא לדימום מן האף, ומדובר בנסיבות ביצוע עבירה שיש בהן אכזריות והתעמרות בנפגע העבירה תוך ניצול לרעה של כוח פיזי, וכמו כן ניכר שהאירועים גרמו למתלוננת לטראומה ולצלקות נפשיות, כפי שגם עולה מהצהרת נפגע העבירה שהיא הגישה.

עוד נטען, שאין זה מוצדק למקם את המשיב בתחתית מתחם הענישה נוכח העדר כל הליך טיפולי כשהתנהלותו במהלך ההוכחות מעידה, כי מדובר במי שהינו בעל דפוסים של מניפולטיביות והעדר כל מורא. המדינה מפנה בערעורה למדיניות הענישה הנוהגת, ומצביעה על גזרי דין שונים שבהם נפסקו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג ואיומים כלפי בת זוג, עונשי מאסר בפועל שנעו בין 18 חודשי מאסר ועד שלוש שנות מאסר, וכן מצביעה המדינה על גזרי דין בגין עבירת התפרצות לבית מגורים בכוונה לעבור עבירה (עבירת גניבה) כשגזרי הדין נעו בין 24 חודשי מאסר ועד 32 חודשי מאסר.

י. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 30.9.21 (כשהמשיב נוטל חלק בדיון באמצעות מערכת VC), חזרה ב"כ המדינה על כל הטענות שבערעור וציינה, שמתחם הענישה מקל מאוד ואינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה. עוד הוסיפה, כי מדובר באירוע חריג בחומרתו והמתחם של 10-24 חודשי מאסר אינו משקף את חומרת האירוע ואת הצורך להחמיר בעבירות אלימות כנגד נשים והמסר הוא סלחני הן כלפי המשיב והן כלפי ציבור הגברים המכים.

לטעמה של ב"כ המדינה, הנימוק של בית משפט קמא שיש להקל עם המשיב הואיל ואין לו תמיכה משפחתית הוא שגוי הואיל והמשיב ביצע את העבירות כלפי בני משפחה שלו הנמצאים כאן בארץ. ב"כ המדינה הגישה לעיונונו אסופת פסיקה שנועדה לתמוך בעמדתה.

י"א. לעומת זאת טען בפנינו סנגורו של המשיב, שהעונש שהוטל על המשיב חמור ומעין בגזר הדין עולה, שבית משפט קמא סקר את כלל הנסיבות, הכיר מקרוב את נסיבות העניין, סקר את הפסיקה הרווחת בעבירות מסוג זה, הביא בחשבון את הנסיבות אותן הדגישה המדינה, גזר על המשיב עונש חמור של שנת מאסר בפועל, ואין מדובר בעונש קל באופן חריג שיש בו כדי להצדיק את התערבות ערכאת הערעור.

בנוסף ציין הסנגור, שהמשיב בחקירתו קשר את עצמו לאירוע והודה כבר בתחנת המשטרה באלימות שיוחסה לו בכתב-האישום, והתיק התנהל עקב העבירה של התפרצות לדירה בכוונה לבצע עבירת תקיפה במתלוננת, שייחסה המדינה למשיב.

לדעת הסנגור, אין נסיבות המקרה יוצרות עבירה עצמאית של התפרצות, מה גם שמדובר בדירה שבני הזוג התגוררו בה עד לפני מספר חודשים (נעיר, שלא הוגש ערעור מטעם המשיב על הכרעת הדין).

לטעמו של הסנגור, לא ניתן לעשות פיצול, שהוא לדעתו מלאכותי, בין עבירת ההתפרצות לבין עבירת האלימות. לטענת הסנגור, בית משפט קמא הביא לידי ביטוי את החומרה שבהתפרצות המשולבת עם עבירת אלימות. הסנגור חזר וטען, שהענישה שהוטלה על המשיב איננה מצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור והגיש לעיונו אסופה של פסקי דין שנועדו לתמוך בטענותיו, בציינו, כי במקרים החמורים נעה הענישה בין מאסר קצר לבין 10 חודשי מאסר כשזו המדיניות בעבירות אלימות במשפחה.

עוד טען הסנגור, שהמשיב ציין כי הוא מצטער על מעשיו, ומדובר במקרה חד פעמי. אין למשיב עבר פלילי, זהו מאסרו הראשון, אין לו משפחה בארץ, הוא נתין זר, ועומד ערב שחרורו ממאסרו, וזהו שיקול שיש להביאו בחשבון הואיל ובית משפט, כך נטען, אינו מחמיר בעונש מאסר עם נאשם העומד להשתחרר מכלאו.

בנוסף ציין הסנגור, כי נוכח היות המשיב נתין זר הוא יובא בפני בית דין למשמורת, וישהה במשמורת עד שיוסדר מעמדו או שיועבר לארץ מוצאו ובנתונים אלה יש כדי לעורר חמלה כלפי המשיב. המשיב עצמו אמר בתום הדיון: "אני בן אדם טוב, אני לא שקרן, יזרקו אותי לאפריקה".

י"ב. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום (המתוקן שנית) שהגישה המדינה כנגד המשיב, ולאחר שעיינו בתיק של בית משפט קמא, בהכרעת הדין, בטיעוניהם של הצדדים לעונש בפני בית משפט קמא, בגזר הדין, בהודעת הערעור על נימוקיה, בטיעוניהם של באי כוח שני הצדדים בפנינו, ובפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שערעור המדינה בדין יסודו ויש מקום להחמיר בענישה שהטיל בית משפט קמא על המשיב.

י"ג. נעלה מכל ספק, שהמעשים בגינם הורשע המערער חמורים הם ומחייבים תגובה עונשית ראויה בהתאם לעיקרון ההלימה שבסעיף 40ב שבחוק העונשין.

חומרה יתרה יש לנסיבות בהן בוצעו העבירות על ידי המשיב, דהיינו, התפרצותו לדירה בה התגוררה בת זוגו

לשעבר עם ילדיהם, לאחר שדאג לשכפל את המפתח ללא ידיעתה וללא הסכמתה, כשהוא מסתתר מתחת למיטה, ומפתיע את המתלוננת (שהייתה בשבוע ה-15 להריונה מבן זוג אחר) מושך את המתלוננת בשיערה, מושיב אותה על הספה, שואל אותה מדוע הרתה לאחר, מכה אותה בסטירה לפניה ואגרוף לאפה, באופן שדיממה מן האף על בגדיה. לא זו בלבד, אלא שהמשיב איים על המתלוננת, משאמר לה שאם תמשיך לצעוק ואם תזמין את המשטרה הוא יהרוג אותה ויתאבד, הביא סכין מן המטבח, חזר לאיים כי יהרוג אותה, והוסיף שבהגיעו לדירה חשב להורגה.

רק לאחר שהמתלוננת אמרה למשיב שהיא תפיל את עוברה כבקשתו, עזב הוא את הדירה. למחרת הוציאה המתלוננת מתחת למיטה, במקום בו אמר המשיב שהוא הסתתר, את השמיכה עליה שכב וגילתה גרזן בצבע שחור ואדום.

י"ד. אין צריך לומר, שנסיבות אלה מופלגות בחומרתן והענישה שהטיל בית משפט קמא על המשיב איננה נותנת ביטוי לחומרת מעשיו, ועל הצורך להעביר מסר מרתיע הן למשיב והן לזולת.

לא ראינו הצדקה, בנסיבות העניין, לעונש המאסר המקל שהטיל בית משפט קמא על המשיב, כשתקופת המאסר קרובה מאוד לרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע (דהיינו, הוטלו על המשיב 12 חודשי מאסר, כשמתחם הענישה, קבע בית משפט קמא, נע בין 10 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר).

על-כך יש להוסיף, שהתנהלותו של המשיב מצביעה על-כך, שמעשיו בוצעו מתוך תכנון מראש (ההתפרצות לדירה באמצעות מפתח משוכפל, הסתרתו מתחת למיטה עד שתיכנס המתלוננת עם הילדים לדירה, והגרזן שנשא עימו).

ט"ו. ב-ע"פ 4834/12 פלוני נ' מדינת ישראל (26.6.13) נדון עניינו של נאשם שהורשע בתקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות בהזדמנויות רבות, באיומים וכן בחבלה בנסיבות מחמירות. במובחן מן המקרה שבפנינו, לא הורשע אותו נאשם בעבירת התפרצות. על אותו נאשם נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל, לרבות ענישה נלווית, וערעורו נדחה. בין היתר צוין, שם, בפסקה 12:

"העונש שנגזר על המערער הינו מתון ומאוזן והולם את המעשים שבהם הורשע, ומגזר הדין עולה כי בית-המשפט בחן ושקל לחומרה ולקולה את כל השיקולים הצריכים לעניין...".

כמו-כן אנו מפנים לדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (12.7.18):

"בית משפט זה חזר ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשיו של המערער בפנינו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל (16.5.2016)). המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת עונש מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף

**את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן זוגן, בסביבה
שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת".**

עוד עיינו ב-ע"פ 4800/12 יואב סולומון נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (12.2.13):

**"הפסיקה חזרה והדגישה כי על בתי המשפט לשרש ולהוקיע התנהגויות של אלימות במשפחה,
תוך מתן משקל של ממש לשיקול הגמול וההרתעה במכלול שיקולי הענישה. מי שמרים יד על
בת זוגו - שמא מתוך מחשבה כי הדברים נעשים בד' אמות הבית ואין רואה ואין שומע - נקה לא
יינקה, וברגיל ישלם על מעשיו בשלילת חרותו...".**

ט"ז. ב"כ המדינה הפנתה אותנו לאסופת פסקי דין בהם הוטלה ענישה בגין עבירות התפרצות, וכמו כן
לאסופת פסקי דין בעבירות של תקיפת בת זוג, ואילו ב"כ המשיב הפנה אותנו לפסיקה שהוטלה
בעבירות של תקיפת בת זוג, תקיפה הגורמת חבלה של ממש וכן איומים, כשגזרי הדין באותם מקרים נעו
בין שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד עשרה חודשי מאסר בפועל.

ברי, שמנעד הענישה בעבירות אלה הוא רחב. הענישה הקונקרטית נקבעת בסופו של יום בשים לב לנסיבותיו
של המקרה ונסיבותיו של מבצע העבירה, באופן אינדיווידואלי.

י"ז. לטעמנו, נסיבות המקרה, כעולה מהכרעת הדין המפורטת של בית משפט קמא הן חמורות, ובוצעו
באופן מתוכנן ובברוטליות. אין צורך להרחיב את הדיבור על פוטנציאל הסיכון הגבוה שהיה טמון באירוע
זה לבריאותה ולשלומה של המתלוננת, ושמה חלילה אף לחייה.

כאמור, גזר-דינו של בית משפט קמא מקל עם המשיב יתר על המידה, ואין בו כדי לשדר מסר של הרתעה,
ומסקנתנו היא שהדבר מחייב את התערבותנו על-מנת לתת ביטוי לסלידה העמוקה ממעשיו אלה של המשיב.

ראוי עוד לציין, שהמשיב אינו זכאי להקלה הניתנת בדרך כלל לנאשם אשר מודה בעובדות, ואילו בענייננו בחר
המשיב לנהל את ההוכחות, ולא חסך את העדתה של המתלוננת שנאלצה לשחזר את האירוע הקשה שעבר
עליה. גם לא הוכח שהמשיב עבר או עובר הליך טיפולי-שיקומי.

לא נעלמו מעינינו הנסיבות לקולא עליהן הצביע הסנגור ובכלל זה העדר עבר פלילי, העובדה שהמשיב במעצר
מאז 7.1.21, היותו נתין זר, ללא משפחה תומכת בארץ, והעובדה שלאחר שישוחרר יעמוד בפני בית דין
למשמורת, ויכול שיגורש לארץ מוצאו, כטענת הסנגור.

כמו-כן הצבנו לנגד עינינו את הפסיקה אשר לפיה אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם נאשם
כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש, מה גם שהמשיב עמד בפני שחרור מנהלי מוקדם ממאסרו.

י"ח. על-יסוד כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, אנו מקבלים את ערעור המדינה וחלף תקופת המאסר בפועל שגזר בית משפט קמא על המשיב, **אנו דנים את המשיב ל-17 חודשי מאסר בפועל.**

כל שאר חלקי גזר-דינו של בית משפט קמא - עומדים בעינם ללא שינוי.

על מזכירות בית-המשפט להנפיק פקודת מאסר עדכנית בהתאם לפסק דין זה ולהמציא לשב"ס את פקודת המאסר ואת פסק הדין.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשפ"ב, 05 אוקטובר 2021, במעמד הנוכחים.

מ' דאוד, שופט

א' בולוס, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]